

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

Mosties gulētāj! Šo saucienu cilvēkiem patīk atkārtot. Sevišķi pārsteidz, kad to skandina gulētāji, joprojām turpinādami gulēt. Guļ visu mūžu, guļ gadiem, dažkārt iegrimstot negaidītā miegā, un snaudā atkārtos svešus, neapjēgtus vārdus. Nerunāsim par nejausiem garām gājējiem, bet pat tie, kas jau atzinuši, pakļauti dzīvnieciska miega lēkmēm. Tad Skolotāja pienākums ir viņus uzmodināt, ja arī būtu vajadzīgs kaut vai zibens spēriens. Jo miegs viegli pāriet apsēstībā.

1.

Daudzi pūķi uzglūn, lai kavētu katru augšupeju. Šie briesmoņi ir daudzkrāsaini! Starp vispretīgākajiem būs pelēkais parastības pūķis. Tas lūko pat no Visaugstākajām Pārrunām izaust tukšu, pelēku zirnekļa tīklu. Bet pat ikdienišķīgumā cilvēki prot paturēt atjaunotnes spirtumu. Cilvēki katru dienu nomazgājas un rod atsvaidzinājumu pirms nākošā darba. Tāpat arī garīgā mazgāšanās nedrīkst kļūt par putekļu pilnām dražām. Nedaudzi prot uzveikt parastības pūķi. Bet šādi varoņi desmitkāro savus spēkus un savu jauno skatu katru dienu paceļ uz Debess dzīlēm.

Ja pastāv Bezrobežība, tad arī cilvēka garam nav parastības mirkļu. No sajūtu neparastuma var dzimt prieks. Bet Augstās Sarunas nedrīkst kļūt par parastajām. Garlaicība ir nevis Bezrobežībā, bet cilvēciskajā aprobežotībā.

Neļausim pelēkajam pūķim gavilēt, viņš nepavisam nav stiprs, un tā pretīgums ir vienīgi ikdienišķās dzīves nejēdzībā. Kur nav netīrumu un nelietību, tur pelēkais pūķis nevar eksistēt.

Tā parastības uzveikšana ir Augstākās Pasaules godāšana.

2.

Tāpat arī neaizmirsīsim, ka skaidra apziņa vienkāršo izzināšanu. Bet nepazaudēsim īsāko ceļu. Laiks ir dārgs. Mēs nedrīkstam nevienu padarīt nabagāku ar savu gausumu. Slinkums un gara trulums guļ vienā šūpulī.

3.

Cilvēki vēlas visu pataisīt par parastu un nesvarīgu; bet kad cilvēki saskata viņu rāmjos neietilpināmo, tad uzmanības vietā izceļas panika. Šāda neparasta apmēra notikumu izpausme, protams, tiks uzskatīta par nejausību. Tā neprātīgi tiek saplosīti ļoti vērtīgi audumi. Notikumu acīmredzamība bieži mēdz būt satriecoša, bet, neraugoties uz to, atradīsies vārdi, kuri iznīcinās pat acīm redzamību. Cilvēki prot sadrupināt akmeņus un var palikt pie šķembu kaudzēm.

4.

Arī vēl cita neizpratne kaitē cilvēka augšupejai, tas nepiegrīž vērību tam, kas notiek ap viņu pašu, vajadzīgāks viņam šķiet kaut kas svešs. Vienīgi svešais atstāj iespaidu, bet pats vērtīgākais un tuvākais neierosina vēlēšanos kļūt vērtīgākam un izpētīt. It visā

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

jāliek lietā taisnīgs novērojums. Tāds stāvoklis ir ļoti parasts, bet attīstītai apziņai ir jāizlabo arī šāda aprobežotība.

5.

Jo cilvēks lielāks, jo atsaucīgāks tas uz visu gaišo. Mazajām apziņām trūkst apvāršņa, un bieži vien ir gandrīz vai neiespējami tos piespiest atstāt savu vistu kūti. Ir bēdīgi tad, kad mazās apziņas ieņem lielus posteņus. Šīs mazās apziņas ir divējāda veida: vienas pastāvīgi nobažījušās, kaut tikai nepazeminātu savu cieņu, un tāpēc vienmēr noliedz un noraida visu, kas tām nesaprotams; otrās, nebūdamas spējīgas pacelties savā apziņā augstāk par sīko acīmredzamību, iedomājas visu esam viņām atbilstīgos samazinātos apjomos. Ļaunums no tādām apziņām seku ziņā gandrīz vienāds. Pie Mums jau sen pieņemts vienmēr un it visā ievilkt visnozīmīgāko līniju un iet visaugstāko principu virzienā. Šādas rīcības priekšrocība saskatāma visvienkāršākajos piemēros. Lai pārceltos pār upi un piebrauktu laivu noteiktai vietai, ikviens saprātīgs stūrmanis sacīs – “stūrē augstāk, tā kā tā nonesīs lejup.” Palasiet paragrāfu “Brālība” 595.

Sk.595. Pareiza ir doma par parādību iepazīšanu (izzināšanu), pieejot tām vai nu no lejas vai no augšas. Atziņu spēja parasti uzkrājas līdz ar apziņas izaugsmi. Cilvēka pilnveidošanās noris ar grūtībām, tikpat kā kāpšana kalnā. Šīs grūtības gulstas pār apziņu un slāpē to. Daudzi jēdzieni grūti, un cilvēks sāk no tiem vairīties. Bet var būt vēl cits izzināšanas veids – cilvēks varonīgi paceļ savu apziņu un novēro parādību jau no augšas. Tādējādi katra komplicēta parādība izrādīsies zemāka par apziņu un to uztvert būs viegli. Otrais uztveres veids ir Brālības ceļi. Brālība stingriem un apgarotiem līdzekļiem atmodina apziņu, ved to augstāk, lai tā jo vieglāk uztvertu viskomplicētākās parādības. Sevišķi vajadzīgs šāds apziņas pacelšanas veids sprieguma un sablīvējuma periodā. Šo veidu var likt lietā katrā saprātīgā skolā, bet tas saucams par Brālības ceļu.

6.

Mēs minējām novērošanas spēju, bez kuras nav iespējama diagnoze. Mēs minējām pacietības trūkumu, tādēļ analīze neiespējama. Drosmīgas noteiktības trūkums izslēdz kontroli. Meli un liekulība nepielaidīs kooperāciju. Bailes apēnos katru prognozi. Atliek sakārtot visgarākos galdus un korī atkārtot pussaprotamus vārdus.

Šo pērtiķošanās privilēģiju vajag atstāt trūdošām pilsētām. Starp citu šie pērtiķi sākuši sev iepotēt pērtiķu dziedzerus. Tiešām, ikviens saņem pēc nopelniem. Neviens tiem nav stāstījis par mērķpiemērīgāku spēku atjaunošanas līdzekli, kad slimo ievieto vannā ilgstošākai peldei, pakļaujot viņu mainīgu strāvu un zināmu minerālūdens sastāvu iedarbībai. Ārstēšanā pielietojot arī zināmu iedvesmi. Racionāli paņēmieni radīsies tad, kad apvienībā būs izveidojies apzinīgs raksturs un nekas netiks patapināts no pērtiķiem.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

7.

Cilvēki bieži labprāt pafantazē par organisma pamatfunkciju pārmaiņu. Augļa iedīgšanas principu vai matērijas iziršanu, par ķermeņa nesveramību, vai par patvarīgu materializāciju, tāpat kā arī citus fiziskus jaunievedumus apspiež pat klerikālos iztirzājumos. Varētu likties, ka iespējamību apvārsnim būtu jāaug jau no mazotnes un, nonākot eksaktu pētījumu laboratorijā, tam būtu jātop stiprākam, bet tieši tur rases nepilnība liek šķēršļus. Drošais, eksaktai zinātnei uzticīgais, pārvēršas par mietpilsoni un sāk atdarināt vectēvu parašas. Mēs esam redzējuši, kā sarkanā sacelšanās liesma pārvērtās pavarda tvanā. Mēs esam skaitījuši gaismas karogus, kas pāršūti aizspiedumu pakāpēs. Mēs esam pārliecinājušies, ka tīras celtnes tiks pārbūvētas tirgum. Biklā gara tumsība auda tīklus un visvairāk baidījās atirties no trūdošo kaulu sūnainā krasta. Evolūcijas mācība rāda, ka cilvēku biklums pieaug pirms rases nomaiņas. Bet laiks tuvojas, un tiem, kas nav iemācījušies peldēt, būs jāsarījas sālā ūdens.

Palūkosimies iedrosmīgo lēcienos.

8.

Viltus zinātne liek šķēršļus Visuma izziņai. Doma nevar aprobežoties ar mehānisku izzināšanu. Pat paši labākie matemātiskie intelekti pieļāvuši pāri formulām vēl kaut ko. Bet viduvējībai trūkst domas lidojuma un tā ieskata par labāku muļķībā atdurties pret sienu, nekā palūkoties augšup.

Kāds skolotājs jautāja skolniekam – “kur dzīvo muļķība?” Tas atbildēja – “kad es neprotu uzdot, jūs piedauzāt manai pieri, muļķība, laikam, dzīvo tur.” Jāsaprot, kāpēc Mēs tagad piedauzām nevis pieri, bet sirdij. Piere ir uzkrājusi daudzus aprēķinus, bet sirds nav paspējusi kļūt labāka. Tāpēc jāizlīdzina atpalikušais.

9.

Skolotājs Milarepa bieži sarunājās ar dzīvniekiem. Viņa vientuļās mītnes tuvumā rosījās bites, cēla pilsētas skudras, atlidoja papagailis un pērtiķis nosēdās līdzīgi Skolotājam. Skolotājs sacīja skudrām: “Arāji un celtnieki, neviens jūs nepazīst, bet jūs ceļat cildenas vienkopas.” Bitēm sacīja: “Jūs vācat zināšanu un labāko atveidu medu, nekas netraucēs jūsu saldo darbu.” Papagailim aizrādīja: “Tavās klaigās sadzirdu, ka esi nodomājis tiesāt vai sprediķot.” Un jautrajam pērtiķim padraudēja: “Tu izpostīsi skudru celtnes un nolaupīji svešu medu. Varbūt tu esi nodomājis kļūt par uzurpatoru?”

Kas gan cits, ja ne uzurpatori piesavinās svešu darbu un ar nevērīgu papēdi sagrauj veidojumus? Daudz mūžu aiztecējis kopš Skolotāja Milarepas laikiem, bet uzurpatori, tāpat kā agrāk dzīvo ar pērtiķa psiholoģiju. Tādas vārgulības pamatā ir drausmīga neatbildība. Kas gan ir neatbildības pamatā? Protams, tā pati gara tumsība un bailes no nākotnes. Nekāds sods, nekāds ierobežojums neizlabos gara tumsību.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

Lielie un mazie uzurpatori, jums vajag mācīties, lai apjēgtu medus un skudru sviedru dziednieciskās īpašības. Liekas, šī doma jau pietiekoši veca, bet dažas cilvēku apziņas locītavas tā ierūsējušas, ka pat gadsimtu desmiti nespēj tās iekustināt.

Pie saldu kārumu galda jūs runāsit par prognozi, bet zvaigznes aiz loga mazāk piesaistīs jūsu uzmanību, nekā tauriņš pie sveces.

Ārdiet nederīgo, lai arī kur tas slēptos. Atmaskojiet gara tumsonību zem jebkuras maskas. Pasaule dalās pēc apziņas kādības, un gara tumsības pakāpe ir mērogs. Protams, jūs zināt, gara trulumu neizārstēs ar grāmatu šķirstīšanu, bet ar ietveres sintēzi.

10.

Ļoti daudz mēdz runāt par šķēršļiem un ļoti maz tos izmanto. Prasme izmantot šķēršļus piešķir darbam prieku. Bet līdz ko parādās šķērslis, ļaudis sāk domāt par savām sajūtām, aizmirdami, kāda priekšrocība tiem radusies. Ļaudis atzīst par labāku, lai viss tiktu darīts kā parasti, pēc vecām mērauklām. Bet Mēs dodam priekšroku negaidītām darbībām un tādām pašām sekām. Cilvēki ir laimīgi, kad kaut kas viņiem paveicas kā visparastākiem ļaudīm, bet Mēs gribam lielus panākumus. Grūti sūtīt cilvēkiem sevišķas izdošanās strāvas, kad viņi vairās no sevišķajiem ceļiem. Visi mēs pazīstam ļaudis, kas dzīvo pārticībā, bet ja viņi zinātu, ko pārticība tiem nolaupījusi? Cilvēki grib piekopt visas vispārizplatītās ierašas, aizmirdami, ka ķermeņa ieradumi iesakņo arī gara ieradumus. Gars top nespēcīgs un sāk atturēties no drošām darbībām. Tā cilvēki top tādi paši kā visi, ar tiem pašiem konvencionālajiem priekiem un bēdām.

Iepazīsim prieku caur šķēršļiem, zinādami, ka apsveiktais šķērslis pārvēršas paātrinātā veismē. Bet šī veiksmē būs kā loma pārpildīts tīkls. Tā vērsīsim savu skatienu uz apkārtējo un sapratīsim, no kādām briesmām esam pasargāti tikai ar uzticēšanos Skolotājam. Bet bieži vien mēs ticam Skolotājam lielajās lietās, bet samulstam mazajās. Bieži vien mēs gan saredzam lielus šķēršļus, bet izlaižam no redzes loka daudz mazu. Bet mazs skorpijs, ja tas nav pamanīts, ievaino ne mazāk par lielo.

Ērgļa acs nav vajadzīga, lai pazītu kalnu, bet gan mazu smilšu graudiņu.

11.

Skolotājam ir nepieciešama sevišķi kristalizēta mācekļu apziņa. Bet nakts, kas noklāj apziņu, neatļauj likt lietā visu spēku, kas glabājas dzīlēs. Starp pasākumu veiksmīguma vai neveiksmīguma cēloņiem ne jau maza vieta piekrīt apziņas stāvoklim. Patniecīgākās tiekšanās gaitas apgrūtinājums vai neprecizitāte groza sekas. Piemēram – pie jums ierodas kāds, kas grib jums palīdzēt un tikai gaida tam ierosinājumu no jūsu puses. Bet jūs uzskatāt gluži neatbilstīgu sarunu, un vēlēšanās palīdzēt izkūst tējas glāzē. Arī attiecīgas zemes ierašas prasa pakavēt laiku nenozīmīgās sarunās, un šajās saslaukās pazūd visvērtīgākie gaudi. Bet, ja cilvēce

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

apjēgtu kaut vai laika vērtību, tā varētu iegūt daudz tāda, kas tai ļoti nepieciešams. Lai rīkotos atbilstoši augstākajiem principiem, vadība jāuzņemas sirdij.

12.

Kad jūs sastapsit cilvēku, kas patiesi tiecas uz dižu celtniecību, jūs ar viņu nesāksit runāt par pusdienas viru, vai par sīkiem vakardienas piedzīvojumiem, jūs tieksities nākotnē, sarunas biedra domāšanas virzienā. Tā arī Mēs sarunā iezīmējam nākotnes ceļu, pa kuru kā pa enkura virvi droši un ar pieaugošu gribu ir iespējams tiekties augšup. Tā Mēs pieradinām sirdi veidot nākotnes ritmu, jo bez tādām ierosmēm ir grūti iekļauties nākotnes īstenībā, tik pat grūti, cik grūti cilvēkam apjēgt daudz savu darījumu kaitīgumu. Skaidrs, ka saslaucas, kas iemestas jau gatavā ķīmiskā mikstūrā izmainīs gaidāmo reakciju. Nekādi spēki neatgūs sākotnējo savienojumu, tāpat arī ļaunie darbi nevar izgaist; tāpēc vieglāk ir aizsteigties ļaunumam priekšā, nekā to izlabot.

13.

Nekas nesvarīgs nedrīkst aizēnot galveno. Tāpēc cilvēce nedrīkst piegružot augšupceļu. Nav jāuzkrāj daudz putekļu, lai jau aizsmaktu visskaņākā taure. Un tieši šīniecīgā putekļu saujīņa ir graužošāka par visiem šķēpiem un nažiem. To var attiecināt arī uz gara svārstībām, tās izsauc ne jau lielie darbi, bet gara puteklīši. Tāpēc, kam ir sekmes veicot dižo, jāprot saredzēt arī sīko. Tāpat sirds, kurai lemts dižais, izjauš pat vissīkāko. Nepareizi ir domāt, ka lielais ir akls attiecībā pret mazo. Tieši otrādi, cēlajai acij saredzams tas visniecīgākais un ugunīgā sirds nojauš to nedziedināmāko čukstu. Izprotat cēlas sirds smalkjūtību, mēs jau apjēdzam pasaules satversmes nozīmi. Netieksimies augšup reibonī, bet nevārgsim arī lepnībā. Lepnība ir akmens pie kājām un apreibināšanās ir vaska spārni. Bet gara vērtība ir sirds uguns, spārni sauļup.

14.

Brālība virs zemes nav iespējama! – sauc tie, kas patības pilni. Brālība uz zemes nav iespējama – sacīs tumšie postītāji. Brālība uz zemes nav iespējama – čukst gribā vājie – tik daudzas balsis nopūlas noliegt Esošā pamatus. Bet cik daudz un dažādos laikos ir pastāvējušas īstenas Brālības un nekas nav spējis izbeigt viņu eksistenci. Ja cilvēki kaut ko neredz, tad tas viņiem arī neeksistē. Tāda gara tumsonība novērojama no senseniem laikiem līdz pat mūsu dienām. Nekas nespēj piespiest redzēt to cilvēku, kurš negrib redzēt. Ir laiks atskārst, ka ne vien redzamais pastāv, bet kā Pasaule ir pilna neredzamām realitātēm.

15.

Visbriesmīgākais cilvēces lāsts ir pasaules uzskata šaurums. Labākie cilvēki domā, ka viņu redzes aploks ir Pasaules glābiņa galvenā atslēga, bet šādu pasaules uzskatu robežas nespēj pārstāvēt. Baznīcas pārstāvji sola tautai gara glābšanu, bet tālāk par fizisko pasauli neiet. Tautas vadoņi virza savu tautu domāšanu

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

uz pārkārtošanu, bet tālāk par zemākajām sfērām viņi neved. Tā var uzskaitīt visas cilvēciskās vadības pakāpes, un kļūst baigi par šo strupceļu, kurā iegājusi cilvēce. Patiesi, tikai Pasaules pārkārtošana un apziņas pārveidošana spēj ierosināt tās enerģijas, kuras vajadzīgas planētas dzīvotspējai. Mums nākas nemitīgi uzsvart apziņas tīrīšanas nepieciešamību, jo pienākusi pēdējā stunda, lai attīrītu to, ko cilvēce radījusi. Ietversim sirdī Ugunīgo Nolikumu palīdzēt pārkārtot Pasauli.

16.

Ja doti brīdinājumi, tad ir vieglāk atšķirt notikumus. Jau dzimst kaut kas, bet pūļi aizņemti ar izpriecām. Jau nobriedusi eksplozija, bet pūlis traucas uz sacīkšu vietu. Arī senatnes gaišredzīgie pazina daudzas nomaīņas, kuras tagad vēsturniekiem saprotamas. Bet laika biedri visus gaišredzīgos prata tikai akmeņiem apmētāt. Vai gan tagad nenotiek tas pats?

17.

Daudzas zīmes sablīvējas, bet pārsteidzoši maz tās ievēro. Gluži otrādi, ar tumsonības rokas vieglumu liek lietā visdīvainākos izskaidrojumus. Šādu izskaidrojumu vieglums tikai pierāda, ka cilvēki vēlas palikt savās ilūzijās, neņemot vērā īstenību.

18.

Ja pieliktu pūles un putekļainās rūpes apmainītu pret skaistu varoņdarbu, tad ķeburainā ērkšķu audze uzreiz pārvērstos mastu koku birzē. Kad domas var pārsviest uz brīnumu robežas, tad nerunāsim ilgi par cauru pazoli.

Sevišķi Ieteicu iznīcināt tenkas, atsvabināsies, taču vesela puse dienas. Vientuļa paliks kafijas tase vai alus glāze. Ēšanas laiks jāsamazina, lai saglabātu cilvēcīgu izskatu. Nav ļaunākas nesamērības, kā pie galda spriedelēt par niekiem. Nav ļaunākas nesamērības, kā sīkiem zirnīšiem līdzīgos aprunāt. Nav ļaunākas nesamērības, kā aicinošās dzīvības atlikšana. Nav ļaunākas nesamērības, kā izrādīt apvainošanas līdzīgi siktirgotājam. Nav ļaunākas nesamērības kā atbrīvot sevi no atbildības. Nav ļaunākas nesamērības, kā pārtraukt domāt par daiļumu.

19.

Necila apziņa vienmēr visu padarīs mazāku. Mēs taču zinām, ka sabrukums nāk tikai no pamazināšanas un pienācīgās nenovērtēšanas. Samērība ir visgrūtāk apgūstamā īpašība, bet bez tās nevar būt ne augšupejas, ne celtniecības.

20.

Cilvēku apziņa parasti guļ aiz laiskuma. Šo īpašību sauc par ļaunuma pēli. Vislabākās iespējamības nerealizējas, kad skatu padara smagu kūtruma aizsegs.

Nevajag meklēt attaisnojumus, kad miesa un gars pagrimst aiz laiskuma.

Kādreiz dots bauslis, ka kūtrums ļaunāks par kļūdām.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

21.

Ja apsvērtu, kas bieži nomāc augstākos jēdzienus, tad mēs neizbēgami atklātu apziņu, kura visu pielīdzina zemākajām parādībām. Pielīdzināt visu zemākajam ir tumšo darbs un cilvēce padodas tieši šīm tieksmēm. Ikviens instinktīvi pievēršas šai postošai rīcībai. Tāpēc apziņas stāvoklis ir labākais visu laikmetu un visu cilvēcisko novirzienu rādītājs. Kurp gan šādi maldi novedīs, ja būs zaudēts sakars ar Ugunīgo Pasauli? Apziņas šķīstīšana, patiešām, dos pieeju augstākajām enerģijām. Ceļā uz Ugunīgo Pasauli jācīnās ar tumšajām apziņām.

22.

Galvenais – nekļūt par punduriem. Punduram pat durvju sliekšnis grūtāk pārvarams kā kalns. Pundura domāšana novedīs pie sadrumstalošanās un pēc tam pie sairuma. Pareizi aizrādīts, ka vajag novērot pamatauras iedarbību; atzinēji spēj darboties, bet noliedzošā attieksme būs droša nepiemērotības pazīme. Nav jācenšas pierunāt attiecībā uz pamatiem; ja tie nav sirdī, nekas tos nespēj noskaidrot. Tāpēc novērojiet dzīves kustības ne kā punduri. Tāpat ne jau ar apakšzemes punduru smadzenēm iespējams izvēlēties Skolotāju.

23.

Niecīguma izjūta izriet no cilvēkam piemītošo spēku neapzināšanās. Niecīgums ir lipīgs, tas pastāv veselās paaudzēs; tas nonāvē būtņi uz dzīvības sliekšņa. Niecīguma izjūtā ir nostiprinājies vispārējs atzinums, kura rezultātā tiek iznīcināta personība un cilvēka sasniegumi. Niecīgumam sevišķi pretīga ir celtniecība. Visbriesmīgākais biedēklisniecīgumam ir Ugunīgā Pasaule.

24.

Trīs peles pienāca pie vientuļnieka viņa nekustības pievilktas. Viņš teica katrai no tām:

“Tu esi apmetusies miltos; kaut arī to krājumu pietiks visai tavai ciltij, bet no tā tu neesi tapusi labāka.

Tu esi izvēlējusies dzīves vietu grāmatās un ne mazumu no tām esi sagrauzusi, bet neesi tapusi izglītotāka.

Tu esi apmetusies starp svētiem priekšmetiem, bet neesi kļuvusi cildenāka.

Patiesi, peles, jūs varat tapt par ļaudīm. Tāpat kā ļaudis, jūs apkaunojat dotos dārgumus.”

Trīs lauvas atnāca pie vientuļnieka. Viņš sacīja katram:

“Tu nule nonāvēji ceļinieku, kas steidzās pie ģimenes.

Tu nolaupīji vienīgo aitu aklajai.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

Tu saplosīji ievērojama vēstneša zirgu.

Varat, lauvas, tapt par ļaudīm. Uzlieciet briesmīgās krēpes un sāciet karu. Nebrīnieties, ka ļaudis izrādīsies daudz nežēlīgāki par jums.”

Trīs baloži atlidoja pie vientuļnieka. Viņš sacīja ikvienam:

“Tu uzknābāji svešus graudus un uzskatīji tos par saviem.

Tu izvilki dziedniecīgu augu, bet tevi taču uzskata par svētu putnu.

Tu piemeties svešā templī un māņticības vārdā liki sevi barot.

Patiesi, baloži, laiks jums tapt par ļaudīm. Māņticība un svētulība jūs lieliski izmitinās.

25.

Sīktirgotājiem tīk paraudāt par zaudējumiem un izlikties, ka tiem pāri nodarīts. Bet īsts rūpnieks dzīvē ieskaita katru zaudējumu savā nodrošinājumā. Jūs esat zaudējuši nevis ziedojot, bet laupot.

Kristus ieteica izdalīt garīgās bagātības, bet tā ka atslēgas no tām ir tik tālu, tad ļaudis šo padomu iztulkojuši kā salaupītās mantas izdalīšanu. Vispirms salaupīt, pēc tam ar asarām atdot un sajūsmināties par savu labsirdību. It kā, runādams par izdalīšanu, Skolotājs būtu domājis par krēsliem un veciem kažokiem. Skolotājs ir norādījis uz nesveramām bagātībām. Tikai garīgā atdošana spēj iekustināt svaru kausu.

Izpratnes vārtus spēj atvērt pašai dziedzība, bet savecējis, nevajadzīgu lietu ziedojums šūpojas uz viena zara ar patmīlību.

26.

Nevajag pārāk skumt, redzot cilvēcisko tumsību. Ja Mēs skumtu šīs tumsības apmērā, tad nebūtu iespējams dzīvot. Ir skumji redzēt, ka cilvēki dara grūtu savu ceļu, bet mūži iemācījuši izturēties mierīgi pret nepilnības īpašībām. Šādas īpašības, protams, it sevišķi bēdīgas, kad laiks tik īss. Bet atdosim sevi Hierarhijai.

27.

Ir pareizs ceļš no mazā uz lielo. Katrs grauds to apstiprina. Bet cilvēkiniecīgo dažkārt uzskata par lielo un domā, ka sīkā monēta spēj aizklāt sauli.

28.

Avoti, kas uzņem smalkās enerģijas, ir ļoti jūtīgi, tāpēc tik svarīga ir tā kādība, kas galvenokārt, piemīt tīriem vadiem. Tāpat kā ir atšķirība ķīmiskos eksperimentos, lietojot dažādus traukus, vielas un savienojumus, tikpat daudzveidīgas ir arī visas uztveres parādības. Imperila piesātinātais organisms dos tikai daļēju vēstījuma kripatiņu. Patības piesātinātais organisms dos baismu nokrāsu, kas sūtījumu izkropļos. Nelaiņības pilnais organisms attiecinās sūtījumu uz kaimiņu – tā dotā tēla

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

izkropļojums ir atkarīgs no uztvērēja kādības. Jūs pareizi jautājat – kādēļ Mēs neapturam šādu izkropļošanu? Tādēļ ka eksistē cilvēku roku skribelējumu rekordi, kas izvērtušies par tādu bezjēdzību, ka attēlo Austrumu Mahatmas, kas pirms gulēt iešanas izsaka nosodījumus, par prieku tiem, kuri tīko kaimiņa nosodīšanas. Ļaudis taču Mahatmām piedēvē pat apmelošanu. Cilvēki taču piedēvē Mums visas savas zemes īpašības.

29.

Cilvēces apziņa tik ļoti piesātināta ar parastības putekļiem, ka nepieciešami izlauzties cauri šim mūrim. Tikai apziņas iekvēlināšana vien ir bezspēcīga to šausmu priekšā, kas aptumšo apziņas, jo pilnīgi pagrimusi apziņa spēj ātrāk atžirgt, nekā tā, kas slēpjas zem dažādu cilvēkveidīgo maskas. Apziņa, kas iedomības un sava milzīgā nozīmīguma piesātināta attiecībā uz pasaules celtniecību, ir bezcerīga, jo šāda apziņa grauļ Labuma Celtni.

30.

Griba, kas traucas jaunradīt ar Kosmisko Magnetu, spēj izveidot daudzas augstas formas, jo apzinīgi virzīta griba jaunrada pastiprināti. Tāpēc ceļa izvēle un virziena zināšana spēj piesātināt garu ar ugunīgu trauksmīgumu. Cilvēce nepieņem šo apzinīgi virzītās gribas likumu, tādēļ arī tik daudz maldu. Var galvot, ka katra cilvēciska darbība notiek bez īstas izpratnes kā to pielietot. Tādējādi cilvēku dzīvē tik daudz nelietderības. Ceļš uz ugunīgo Pasauli jāatceras gribas apzinīgā virziena varenais likums.

31.

Ceļā uz Mums neaizmirstiet atnest visu, ko jūsu nojauta atrod par vērtīgu. Ir pamācoši pētīt vērtību izpratni. Bieži vien cilvēki kam pat ir zināms kaut kas no gara sfēras, var nodarboties ar niecīgām un neglītām lietām. Viņi aizmirst, ka neglītās lietas kalpo tumšajiem. Ir jāpazīst lietu kādība.

32.

Tiecoties uz vislielāko, jo tie, kas nozīmējuši sev mazu apli, tiek saukti par iznīcībai nolemtiem un arī visas iespējamības viņiem aizritēs pa to pašu rādiusu. Katra aprobežota apziņa pievelk nepilnvērtīgas enerģijas vai niecīgas iespējas un pat ja gara orbīta karmiski arī satver lielu iespējamību, tad tomēr mazā apziņa pamanīsies no tās izbūvēt tikai strazdu būri. Vienīgi apziņa, kas aptver pasauli plašās darbībās, var kļūt par Kosmosa vai cilvēces Lielo Brāļu līdzstrādnieku.

33.

Cilvēki daudz zaudē, gaidot papildīšanos tikai pa saviem ceļiem. Kā gan viņi domās par tālajām pasaulēm? Nāksies grozīt daudzus sarakstus un tabulas.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

34.

Neaizvediet svārstīgus ļaudis uz tālajām planētām. Tie klups savas gara tumsības dēļ. Lai vispirms nostiprina apziņu Zemes piemērā. Lai izprot sadarbību, uzticēšanos, disciplīnu. Var dot tautai derīgu dzīves uzlabošanas uzdevumu. Netraucēsim tautas uzdevumus, lai to neievestu jaunā apjukumā. Jāliek vērā nevis izņēmumi, bet vairākums, un tāpēc dosim vispirms pašu visneatliekamāko. Kāda gan Brālība bez pamatiem?

35.

Cilvēki balstās uz dzīves faktiem, bet acīmredzamību salīdzina ar jau pagājušām parādībām. Nosakot dzīvi vienīgi ar jau pārdzīvotajām parādībām, apstiprināsies tas gausais progress, kādu pauž cilvēks. Ideju nošķirtība no dzīves norisēm apturēs cilvēci tai punktā, kur beidzas pārlicība par tālāko augšupeju.

36.

Cilvēkiem nepatīk norādījumi, ja viņi domā, ka tie nomāc viņu gribu. Bet kad cilvēki tiek atstāti paši savā ziņā vien, viņi jūtas nelaimīgi un pamesti.

37.

Atstājiet cilvēkus viņu pašu neierobežotai vadībai, un draudzīgā involucija nekavēsies stāties savās tiesībās. Rietumos pašreiz sevišķi saceļas pret jebkuru autoritāti un dreb par savu individualitāti, kuras, pa l.d., nemaz nav, jo tā vēl dzīvo aizspriedumu, atavisma un gara tumsības važās. Daudziem gara zināšana vēl minimāla, un viņi iet caur dzīvi zemākās patības balsis vadīti, ko viņi ieskata par augstāko intuīciju. Vai mēs jau neesam šāda neprāta seku liecinieki?

38.

Cilvēki zina vairāk, nekā tiem liekas. Tie dzird par dzīvi tālajās pasaulēs. Tie zina par enerģijām un strāvām. Tie saskaras ar daudzām dabas parādībām. Tikai jautājums te tāds – kā viņi uztver visas šīs zināšanas? Atklājumiem paātrinātā gaitā vairojoties, vajag sevišķi šķīstīt apziņu. Tikumiskie pamati kļūst par zināšanas sastāvdaļu, pareizāk sakot, tiem jākļūst par tādiem, citādi plaisa starp zināšanu un tikumību kļūst kaitīga.

39.

Kāpēc gan cilvēki šeit mocās? Kāpēc nemazinās ciešanas? Kāpēc naidis tā pārņem sirdis? Aizmirsts gara vairogs. Nav nekā pārdabiska Ugunīgās Pasaules atgādinājumā, tajā sadeg rupjie sārņi. Cilvēki tīrību ieskata par vajadzīgu, bet mazgāšanai ar ūdeni seko ugunīgā.

Ieskata, ka ūdens attiecas uz smalkajiem apstākļiem, bet tālāk jau ir vajadzīga Uguns.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

40.

Var iedomāties cilvēku, kas ar zinātnes palīdzību sataustījis ugunīgās substances klātbūtni, bet kuram nav iztēles spējas realizēt to dzīvē. Patiešām, cik nelaimīgs būs tāds aklais! Viņš gan ir dzirdējis pārzemes balsis, bet izplatījums viņam ir tukšs. Patiešām, arī aklais nesapratīs, ka viņš atrodas pārpildītā amfiteātra vidū. Aklais pieņems pūļa čukstus par jūras čalām. Neviens to nepārliecinās, ka viņš maldās. Ieskata, ka pilnīgi pietiek ar mehāniskām zināšanām, bet tas ļaudīm nepalīdzēs pārveidot dzīvi.

41.

Apstiprinu, ka parādību ir daudz, bet cilvēki tik akli, ka neredz sagatavoto maizi. Cilvēki negrib atzīt to, kas jau visiem spēkiem tuvojas.

42.

Nākotnes ceļš būs to ceļš, kuri prot skatīties brīvi. Tieši cīņa ar gara tumsonību, gluži kā ar sairšanu un trūdēšanu, ir neatliekama. Nav viegla cīņa ar aklo tumsonību, jo tai ir daudz līdzdalībnieku. Tā mitinās daudzās zemēs un apsedzas ar dažādiem tērpiem. Jāapbruņojas gan ar drošsirdību, gan pacietību, jo cīņa pret kultūras trūkumu ir cīņa pret haosu.

43.

Vajag apgaismot visus tumšos kaktus, kuros slēpjas tumsonība. Vajag izkausēt visu, kas celts uz tumsonības un ļaunuma, jo tie nenostiprina celtniecības attīstību. Tāpēc, kad Mēs ceļam, Mēs uzrādām tīru tiekšanos. Tā jaunā izpratne rada tīras tiekšanās ietekmē. Visi, cilvēces neapzinātie kaitīgie uzkrājumi attīsta evolūciju traucējošus izveidojumus. Tālab satriecošais Gaismas stars apgaismos visus tumšos kaktus.

44.

Cilvēces vairākumam garīgā sfērā ir tik sveša! Pat aiz viszemāko sfēru robežām cilvēce nespēj ielūkoties un zemākais psihisms ir šīs parādības rezultāts. Tas, uz ko cilvēks tiecas, kļūst par viņa tiekšanās lāstu un pavēlnieku. Šādas iekāres, patiešām, norāda uz cilvēces atkarību. Kosmiskā griba aicina pārveidot apziņu.

45.

Nevajag būt cūkām un skatīties tikai uz zemi vien.

46.

Kas sevi ziedojis vistu kūtij, nes olu sekas. Kas ziedojis sevi pasaules daļai, svārstās līdz ar pamatiem. Ļaudis ir sabojājuši vārda "Harmonija" jēgu. Šai vārdā ieviests kaut kas klerikāls, hitona ieloce, nebijušas mīlestības immortele un pat adīta zeķe. Labāk bez arfām apmainīt šo sažuvušo jēdzienu pret enerģiskāku – teiksim, Sadarbības

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

smalkjūtību. Bez tās kopiena nevar pastāvēt. Tās traucējumus izsauc aizvainojumi: aizvainojuma sajūta rada trulumu.

Aizvainojumu nospiests cilvēks tiek saistīts pie viena punkta. Kļūdams nekustīgs, cilvēks neizbēgami kļūst truls. Trulums kā rūsa saēd daļu pamatvielas. Zibeņu apgaismojumā viss vibrē, viļņo un elpo. Lielās celtniecības dienās nepieļaujiet sarūsējušu enkuru; rūsa neizturēs skalojošo viesuli!

47.

Vajag vajāt gara tumsību, bet sevišķi sodāma ir māņticība un svētulība. Māņticība līdzīgi spitālības kraupim apņem vājās smadzenes! Mēs neesam pret laboratorijām un rietumu metodēm, bet lūdzam, lai tām pievienotu godīgumu, spēju strādāt un drosmi būt bez aizspriedumiem. Kā gan var domāt par kooperāciju, kad putnu smadzenes ir par šķērsli jebkuram mēģinājumam! Varētu sniegt to vispārsteidzošāko, ja vien sātanā rāgi retortē netraucētu – jo sātanam taču tie vairāk nekā svētajiem!!

48.

Cilvēki domā, ka viņi – dēvētie dabas kungi – var nekā nezināt.

49.

Ja cilvēki kaut vai daļēji spētu nojaust momenta savdabīgumu, tie Mums ļoti palīdzētu. Nemaz jau nerunājot par notiekošā precīzu izpratni, bet pat kopējais noskaņojums jau pastiprinātu gribas magnetu. Cilvēki neapjēdz, cik ļoti neapzinīga veģetēšana sarežģīt pasaules uzbūvi. Sirdij, kā pārveidības ēzei, ir ikvienam jānorāda garīgās atmosfēras spiediens. Nevajag domāt, ka sirds cieš tikai mūsu pašu dēļ, viņa, protams, sāp arī pasaules satricinājumu dēļ. Vajag raudzīt apvienot sirdis harmoniskā korī un pat maz pārbaudīta sirds pievienos kopējam kausam savu enerģiju.

Sirds pastiprina Mūsu sūtijumus, pašķirdama jaunus biezokņus. Ir daudz nepārbaudītu siržu, bet vēl vairāk aprakstu siržu. Vajag daudz dzirksteļu, lai caururbtu stinguma plēnes.

50.

Vajag saprast, cik daudz ārējo apstākļu sastāda cilvēka noskaņu, šādu baru mēdz nosaukt par siseņiem.

51.

Gara tumsību rada paši cilvēki. Smalkās Pasaules mantojums tiem nav reālāks par sapni. Tas pat saduras ar saprāta naidīgumu. Intelekts neatzīst Augstākās Pasaules parādības. Sevišķi smags tam ir ugunīgais starojums.

52.

Ne par Uguni vien mums jādomā. Notikumi tuvojas kā okeāna vilnis. Jūs pareizi izprotat, ka tumšais spēks ielenc katru svētīgu pasākumu. Mēs novērojam, kā katra

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

parasta rīcība nekavējoties pārvēršas ļaunumā. Tāpēc jāatmet katrs vakardienas knislis un viss parastais jānomaina ar visneparastāko. Varētu pat izraudzīt it kā prēmiju par neparastību. No vecās pasaules nav sagaidāma neparastība. Pāri parastajiem apstākļiem jāpieskaras visnegaidītākajiem viedokļiem. Tāpēc Priecājos, kad tiek skarti jauni elementi.

53.

Jūs pazīstat sfēru mūziku un izplatījuma zvanus, un skanošās stīgas, jautras, - kādēļ gan liels daudzums cilvēku nepazīst šīs izpausmes? Bet kāpēc gan liels daudzums ļaužu apmierinās ar nepareizu dziedāšanu un absolūti negrib izprast skaņas niansējumus? Lai gan, pat plīstoša papīra čirkstoņa spēcīgi plosa izplatījumu, bet lielākā daļa to pat nepamana. Tāpat ir arī ar smaržu. Smalkās Pasaules aromāti bieži iespiežas fiziskajā pasaulē, bet cilvēki, pirmkārt, nevēlas tos ievērot. Pat ugunsgrēka dūmus cilvēki parasti pamana tikai tad, kad tie jau plosa rīkli. Ne tikai nejūtīgums, bet arī tūlīgums dara cilvēkus kurlus un aklus. Tiem trūkst iztēles pamatu un līdz ar to tie sagroza visa Esamības jēgu. Tā šiem pavirši-domājošiem sirds magnets ir vienkārši blēņas.

54.

Ka gan iedrošināsies sacīt, ka eksistē tukšums? Bet neattīstības dēļ šo vārdu tik bieži atkārto, ka cilvēki pieraduši pie tā jau no mazotnes. Grūti no valodas izmest bezjēdzīgos vārdus, bet tāda tīrīšana ir nepieciešama, citādi apziņas piegrūžojas.

55.

Bieži runā par pretišķībām, tām pieskaita daudzus neizprastus gadījumus. Karstā dienā cilvēki ierauga ceļinieku siltās drēbēs un smejas par pretišķību. Bet neviens nepadomās par nakts aukstumu. Pretrunības parasti saredz nabadzīgā domāšana. Daudzas nelaimes cēlušās no nevēlēšanās domāt. Nevis pretešķības, bet tukšs, neapdomātu vārdu savārstījums sarežģī dzīvi.

56.

Nāksies sastapties ar cilvēkiem, kuri smiesies par katru, tiem neizprotamu vārdu. Viņu uztveres aparāts pārklāts ar gara trulības tulznām.

57.

Mēdz sacīt – bez muļķības Zeme būtu paradīze. Ir kļūda sevi mierināt, ka tagad muļķības mazāk, nekā senatnē, - tagad tā kļuvusi pat ļaunāka. Katra izsmalcināta muļķība sevišķi bīstama rotaļā ar sprāgstvielām. Muļķība nedomā par nākotni. Doma par epidēmijām to netraucē. Ir daudz jaunu slimību veidu, bet būs vēl vairāk. Brālības parādīšanās būs kā ozons saindētajās drupās.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

58.

Bieži dzirdami nostāsti par Brālību izcelšanos vai bojāeju. Norādītas dažādas zemes, minēti daudzi laikmeti, bet neviens nevar noteikti pasacīt, kad Vienkopas nodibinājušās. Cilvēki šos fragmentāros minējumus par Brālību uzskata par brīnišķu pasaku. Daudz strīdu, daudz neizpratnes izraisa sīkās ziņas par Zemes Brālības uzbūvi. Visbiežāk to atzīst vispār par neesošu. Var novērot, ka cilvēki, kad tie spriež par Brālības uzbūvi, nonāk īpatnējā īgnuma stāvoklī. Sevišķi aizdomu pilni ir cilvēki, kas nepieļauj neko augstāku par viņu iztēli. Tie aizmirst, ka iztēle ir īstenības uzkrājumi. Tāpat tie arī nespēj pielaist kaut ko, kas būtu augstāks par viņu dzīves izpratni.

Maz ir ceļotāju, kas pievērš uzmanību neparastām parādībām. Gan otrādi, nereti vizīcijā pierādījumus izskaidro visbanālāki. Cilvēki, kā akli, nevēlas saskatīt acīmredzamo, tie bēg no tā, lai noslēgtos savās konvencionālajās ilūzijās. Jāpajautā – kurš gan vairāk uzticīgs patiesībai, vai tas, kas iestidzis ilūziju narkozē, vai tas, kurš gatavs modri un drosmīgi sagaidīt īstenību?

Mēs cienām kalpotājus realitātei.

59.

Filozofi jau daudzkārt apstiprinājuši, ka ļaužu sanāksme pieļaujamas, ja tām morālas sekas. Patiešām, šī patiesība ir jauna arī mūsu dienās. Parasti ļaužu sanāksmes beidzas izkropļojot visvienkāršākos pamatus. Apskatīsim šādu daudzļaužu sanāksmju smalko un ugunīgo apkārtni. Apskatīsim un mūs pārņems šausmas: nesaskaņotie ritmi pielaiz tikai zemākās būtnes un ugunīgos sūtījumus pārvērš apdedzinošā ugunī. Ja jau krietnam apmeklētājam grūti tikt cauri dzīvnieku pūlim, tad smalkās būtnes tiks aizmestas kā sausas lapas viesulī.

Jāgaida, kad gan psiholoģijas stundās sāks dot padomus par masu iedarbībām! Cilvēki vēlas piedalīties vadīšanā, bet negrib audzināt savu gribu.

60.

Vai apgalvojumus par fizikas likumu jums neatgādina, ka kādreiz alķīmiķiem bija jāizgudro nevajadzīgi nosaukumi, vienīgi tāpēc, lai atrastu tiltu uz ievērojamu tautiešu apziņām. Kopš tā laika cilvēku apziņa nav daudz pavirzījies uz priekšu.

61.

Kūtrumam pieziņas pašnožēlas un šaubas. Zem tik indīgas nastas nesāks darboties nekāda enerģija. Šaubas saēd visu. Pamēģinājumi un pašnožēla vājina pat garīgi spēcīgos. Ar šādu ievadu ievadāms katrs, kas grib iedarbināt psihisko enerģiju.

62.

Cilvēki maldās, iedomādamies enerģiju esam tikai izcilajās norisēs, aizmirstot, ka sīkās darbības patērē daudz vairāk enerģijas, - tās pašas enerģijas, kas savā būtībā ir

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

dārgums. Sīkās darbības, tāpat kā sīkās lietas, aizsprosto dzīvi; it sevišķi vajag izsargāties no putekļiem, kuri, savienojoties ar lietu emanācijām, kļūst par tās personiskās enerģijas izšķiedējiem, kura būtu jāuzglabā vienā kanālā. Tāpēc mēs sargāsim it visu, kas spēj savienoties ar Hierarhijas enerģiju.

63.

Zināt savu uzdevumu, nozīmē zināt, ka cilvēka gars ir Augstāko Spēku izpausme. Vienīgi tas, kas pazīst šādu tiekšanos, spēj izprast, cik iejūtīgi jāieklausās Augstāko spēku balsī. Kāds brīnišķīgs jēdziens, ka cilvēks radīts pēc Dieva līdzības! Jo tas arī atver Bezrobežību, vairojot visus spēkus un traukšanos. Vai gan cilvēks var noliegt Bezrobežību un Nemirstību, ja viņa priekšā ir Makrokosma Attēla cildenais salīdzinājums ar mikrokosmu. Jo tad laba ceļa novēlējums ir varens aicinājums uz gara pilnveidošanos. Atgādinājumam par Dieva Prototipu jāievirza cilvēks Jaunos Ceļos, jo nav iespējams nesodīti mīdīt kājām augstāko uzdevumu to noliedzot. Un biedēkli, kas apliecina patvaļīgu esamību uz Zemes, ies bojā reizē ar visiem Gaismas ienaidniekiem. Tāpēc modri tieksimies izprast mūsu uzdevumu.

64.

Daudz ir piemēru, kad pat pēc daudzām zīmēm, aicinātie ir atgriezušies atpakaļ. Viņi iegrima niecīgumā, dzīvi saira un atgriezās tumsā.

65.

Visgrūtākajās stundās cilvēki tomēr spējīgi nodarboties ar parastajām lietām. Jābrīnās, cik visai bieži parādās notikumu neizpratne. Neiespaido pat atgādinājums par šīs stundas svarīgumu. Sirdī nepukst atskarsme. Negaidīsim peredzēšanu, bet nojauta gan ir pilnīgi dabiska. Bet cilvēki atvaira šādas nojautas, jo neviens tiem nav stāstījis par pamatenerģiju. Tā cilvēki apgūst sekmes vienā virzienā, bet atkāpjas atpakaļ otrā, ne mazāk svarīgā.

66.

Novērojiet nozīmīgu parādību: kad cilvēks sāk pamanīt savas dzīves garīgo pārveidošanos, viņš katrā ziņā dēvēs sevi par okultistu. Lai gan vienkāršāk būtu ieskatīt sevi par redzīgu. Okultisti drīzāk ir tie, kuri paliek tumsā un slepenībā. Tā vajadzētu attīrīt jēdzienu būtību. Citādi daudzi krīt iedomības un ārpāta bezdibenī. Aplieciniet visur, ka garīgās zīmes ir dabiskā esamība. Bet tumsoņi tās noliedz, jo viņi ir akli. Daudz ir pārcietuši redzīgie, akli necieš sarunas par Gaismu. Tāpēc nesatriciniet tos, kas nesaredz. Daudz kas patlaban notiek, vienīgi pilnīgi aklais neievēro ugunīgās zīmes.

67.

Ar iedvesmi iespējams ne tik vien novērst sāpes, bet arī visai slimībai piešķirt citu virzienu. Pēdējo reti atzīst, jo vēl vienmēr netic domas iedarbībai. No šī paša neticības avota ceļas apziņas sastingums.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

4.daļa: Cilvēks nepieņem

5.nodaļa: Parastības tumsa

Cilvēki sevi saindē ar neticību. Gadsimtu gudrība uzglabājumi daudzus dižās uzticības piemērus, un arī neuzticības un postījumu piemērus. Kad runājam par sadarbību un pat par Brālību, Mums jāuzsvero uzticība, bez tās nevar radīt ritmu, bet tās nevar izraisīt veiksmi, bet tās nevar būt augšupejas. Nedomājiet, ka atkārtoju pārāk vispārzināmo, gan otrādi, kā briesmu brīdī atgādinu glābiņa līdzekli. Nav cita līdzekļa, lai ierosinātu psihisko enerģiju. Nav cita ceļa, lai liktu sirdij uzstarot uzvarā. Ir grūti nepagurt, ja sirdī tumsa.

68.

Jums šķiet, ka “tumšie kaitētāji ir pārliecināti, ka tieši viņi dara labu.” Bet es gan nepiekrītu šādam apgalvojumam. Visi apzinīgie kaitētāji savas apziņas dziļumos ļoti labi saprot savas rīcības alkatīgos nolūkus. Pat, tā dēvētie neapzinīgie kaitētāji vienmēr cenšas rīkoties tā, lai nekaitētu paši sev, un galvenais, savai kabatai. Apzinīguma pakāpes ir bezgalīgas un mēs varam ieraudzīt vēl ne mazumu zvērīgu apziņu. Patiesi, nav lielākas nelaiimes par gara tumsību.

69.

Cik niecīgs to cilvēku skaits, kas apzinās apstākļu neparastību! Pamācoši novērot, kā cilvēki cīnās pret visu, kas tiem neparasts. Pie Mums atrodas izcilas piezīmes par to, kā ļaudis ir iznīcinājuši visas neparastās zīmes.

Cik pašai dziedzīga iznīcināšana! Lai gan iecerētās zīmes domātas cilvēces glābšanai.

Visiem veco sakārtojumu piekritējiem pat ārīgi piemīt vienveidīgs būtiskums – viņi ir kā tuksneša smiltis!